

876
2100 14 - 1958

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXVI Nr. 2 februarie 1958

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Sțr. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

PURTAREA ÎN CASA LUI DUMNEZEU

„Pentru sufletul credincios și umilit, Casa lui Dumnezeu de pe pământ, este poarta Cerului”.

Pentru sufletul credincios și umilit, Casa lui Dumnezeu de pe pământ, este poarta cerului. Cântările de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos sînt mijloacele rînduite de Dumnezeu, pentru

a ne pregăti pentru Comunitatea de sus, pentru acel măreț serviciu divin la care nu poate lua parte nimic ce este necurat.

De la sfințenia ce împodobește sanctuarul pămîntesc, creștinii pot să învețe cum trebuie

să considere locul în care Dumnezeu întâlnește pe poporul Său. Dumnezeu Însuși a întocmit rânduiala serviciului divin, ridicându-l peste tot ce este trecător. Căminul este sanctuarul familiei, cămăruța este locul cel mai retras pentru rugăciunea personală, dar locul de adunare este Sanctuarul Comunității. Trebuie fixate reguli cu privire la timpul, locul și felul serviciului divin. Nimic din ce este sfânt, nimic din ce aparține de serviciul divin, nu trebuie tratat cu ușurință, cu nepăsare, sau indiferență. Fericiți se pot numi aceia care au un Sanctuar, fie mare sau mic, în oraș sau în sat. Dacă atât este tot ceea ce pot să ofere Maestrului lor, atunci El va sfînti prin prezența Sa locul acela, și locul va fi sfînt pentru Domnul oștirilor.

Cînd credincioșii intră în localul de adunare, trebuie să pășească cu demnitate, și să meargă fiecare liniștit la locul său. Dacă în camera aceea se află o sobă, nu se cade să se strîngă în jurul ei într-o atitudine nepăsătoare și trîndavă. Vorbe de rînd, șoptiri și rîsete nu trebuie să fie îngăduite în Casa lui Dumnezeu, nici înainte, nici după serviciul divin. O arzătoare și lucrătoare temere de Dumnezeu, trebuie să caracterizeze pe credincioși.

Dacă trebuie să mai aștepte cîteva minute pînă la începerea serviciului divin, atunci fiecare să păstreze un adevărat spirit de devoțiune prin meditare liniștită, înălțînd inima către Dumnezeu, rugîndu-se ca serviciul divin să fie de un special folos pentru propria lor inimă, și aducînd convingerea și convertirea altor suflete. Ei trebuie să-și aducă aminte că trimiși ai cerului se află în adunare. Noi toți pierdem mult din dulcea legătură cu Dumnezeu prin neliniștea noastră, și prin faptul, că nu înmulțim clipele de reculegere și rugăciune. Starea spirituală trebuie adesea examinată, iar inima și sufletul trebuie deschise Soarelui Dreptății. Dacă, venind în localul de cult, oamenii au un adevărat respect față de Domnul, și dacă își amintesc neîncetat că sînt în prezența Lui, în tăcerea aceasta sfîntă ar fi o dulce elocvență. Șoapta rîsul și vorba, care ar putea fi fără vină în alte locuri, n-ar trebui îngăduite în locul unde se dă închinare lui Dumnezeu. Mîntea trebuie pregătită să asculte Cuvîntul lui Dumnezeu, ca ea să poată fi impresionată și inima să poată fi mișcată.

Cînd intră predicatorul, el trebuie să facă lucrul acesta într-un chip demn și solemn. El trebuie să se plece în rugăciune tăcută, îndată ce s-a urcat la amvon, și să ceară cu seriozitate ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie va produce aceasta! Întreaga adunare va fi pătrunsă de solemnitate și de un sfînt respect. Predicatorul lor vorbește cu Dumnezeu; el se încredințează lui Dumnezeu înainte de a îndrăzni să stea înaintea Comunității. O seriozitate solemnă cuprinde pe toți, iar în-

gerii lui Dumnezeu vin foarte aproape. Fiecare persoană din adunare, ce se teme de Dumnezeu, la fel, să-și plece capul și să se unească cu el în rugăciune liniștită, cerînd ca Dumnezeu să onoreze adunarea cu prezența Sa și să dea putere adevărului Său vorbit de buze omenești. Cînd adunarea se deschide cu rugăciune, ar trebui ca orice genunchi să se plece în fața Celui Sfînt și toate inimile să se înalțe către Dumnezeu într-o tăcută devoțiune. Rugăciunile credincioșilor vor fi primite, iar predicarea Cuvîntului Său va fi plină de efect. Atitudinea lipsită de viață a persoanelor ce vin în Casa lui Dumnezeu este una din marile cauze pentru care predica nu are efectul dorit. Melodia cîntării ce pornește din inima multor oameni în cuvinte clare și înțelese, este unul din mijloacele lui Dumnezeu pentru mîntuirea sufletelor. Întreg serviciul divin trebuie să se facă cu solemnitate și cu temere ca fiind în prezența Învățătorului divin.

Cînd ascultați predica, amintiți-vă iubiți frați, că voi auziți vocea lui Dumnezeu purtată la voi prin servul delegat de El. Ascultați cu băgare de seamă! Nu dormiți nici un moment, căci se prea poate ca prin ațipirea voastră să pierdeți tocmai acele cuvinte care vă trebuie mai mult, — cuvinte, care dacă le luați la inimă, vor feri picioarele voastre de a apuca pe căi greșite. Satan și îngerii săi sînt ocupați să amortească simțurile, pentru ca îmbărbătările, avertizamentele și muștrările să nu fie auzite, sau chiar dacă sînt auzite, să nu facă nici o impresie asupra inimii și să nu dea loc la nici un fel de reformă în viață. Dumnezeu dorește ascultători atenți. În timp ce oamenii dormeau, veni satana și semănă neghină.

Cînd se cere binecuvîntarea, toți trebuie să fie liniștiți, ca și cum s-ar teme să nu piardă pacea lui Hristos. Faceți ca la ieșire să nu fie înghesuială, sau vorbire tare, dîndu-și toți seama că se găsesc în fața lui Dumnezeu, că ochiul Său îi vede și că ei trebuie să se poarte ca în fața Lui. Prin ganguri nu trebuie să se strîngă grupuri pentru ca să se salute sau să vorbească, împiedecînd astfel drumul altora care vor să meargă. Casa de rugăciune trebuie considerată cu un respect sfînt. Ea nu trebuie făcută loc de întîlnire, pentru a-ți găsi vechii prieteni, loc în care să se spună lucruri de rînd, sau să se trateze afaceri lumești. Asemenea lucruri trebuie lăsate afară din Casa lui Dumnezeu. Dumnezeu și îngerii au fost dezonozați prin rîsul tare, neglijent, și prin zgomotul picioarelor, auzit în unele locuri.

Obiceiurile și deprinderile noastre prezente, care dezonoază pe Dumnezeu mărturisesc contra noastră. Avem un adevăr serios, examinator și sfîntitor, iar dacă obiceiurile și purtarea noastră nu sînt în armonie cu acest

adevăr, noi păcătuim contra luminii mărețe, și sîntem vinovați în aceeaș măsură.

Avem motive îndestulătoare ca să păstrăm un spirit călduros și devotat în închinarea noastră față de Dumnezeu. Avem motive să fim evlavioși și meditativi în serviciul nostru divin. Dar un vrăjmas a fost la lucru, pentru a nimici credința noastră în sfințenia serviciului divin creștin.

Locul dedicat serviciului divin n-ar trebui să fie o încăpere unde se încheie afaceri lumești.

Cu privire la serviciul divin, dacă vorbitorul a făcut o greșală, feriți-vă cu teamă de a vorbi de ea. Vorbiți numai de binele pe care îl face, de ideile frumoase pe care le prezintă, pe care voi trebuie să le primiți ca venind prin servul lui Dumnezeu. E ușor de înțeles, pentru ce predicarea Cuvîntului face atît de puțină impresie.

Mă sînt adeseori îndurerată cînd intrînd în Casa unde se aduce închinare lui Dumnezeu văd neorînduita îmbrăcăminte a femeilor și a bărbaților. Dacă ar fi să se socotească inima și caracterul acestor oameni după cele din afară, atunci de sigur nu s-ar afla nimic ceresc într-înșii. Ei n-au nici o idee de rînduială, simplitatea și purtarea nobilă pe care o cere Dumnezeu de la toți aceia, care vin să se închine în fața Sa.

Toți trebuie să fie instruiți a fi cuviincioși, curați și ordonați în îmbrăcăminte, fără a recurge la podoabe dinafară care nu sînt la locul lor în Casa de rugăciune. Nu trebuie se se poarte haine spre a fi văzuți de alții, căci aceasta încurajează neevlavia. Atenția oamenilor este adesea atrasă și în clipul acesta își fac loc gînduri, care n-ar trebui să se găsească în inima credincioșilor. Singur Dumnezeu trebuie să fie stăpînitorul gîndurilor și obiectul închinării; tot ce abate gîndurile de la această ocupație solemnă și sfîntă, este o insultă pentru Dînsul. Împodobirea cu panglici, cordele și peșe, purtarea podoabelor de aur și argint este o idolatrie, și nu se cade în nici un caz pentru serviciul divin, unde ochiul fiecărui credincios trebuie să fie îndreptat numai spre mărirea lui Dumnezeu. În tot ceea ce privește îmbrăcăminte, trebuie să se urmeze strict prescripțiile Biblicii. Moda este o zeiță, care stăpînește lumea

și se strecoară și în Comunitate. Nimeni să nu dezonoreze Sanctuarul lui Dumnezeu prin îmbrăcăminte bătătoare la ochi; Dumnezeu și îngerii sînt de față. Sfîntul lui Israel a spus prin apostolul Său: „Podoaba lor să nu fie podoaba din afară, care stă în împletitura părului, în scule de aur, sau în hainele, pe care le îmbracă cineva. Ci podoaba voastră să fie podoaba dinăuntru, ascunsă în inimă, curăția nepieritoare a unui spirit blînd și liniștit, care are mult preț înaintea lui Dumnezeu”.

Dacă s-a întemeiat o comunitate și nu a fost învățată asupra acestui punct, atunci predicatorul și-a neglijat datoria și va trebui să dea socoteală față de Dumnezeu pentru influența, pe care a permis-o să domnească. Dacă nu se vor întipări în credincioși idei drepte despre adevăratul serviciu divin și despre respectul cuvenit lucrurilor sfinte, aceștia vor înclina tot mai mult de a pune lucrurile sfinte și veșnice pe aceeaș treaptă cu lucrurile profane, și astfel acei ziși credincioși ai adevărului vor constitui o ofensă pentru Dumnezeu și o rușine pentru credință. Cu ideile lor nesfinte, nu vor putea niciodată să prețuiască cerul curat și sfînt, și să fie pregătiți a se uni cu închinătorii din curțile creștine, unde totul este curățenie și desăvîrșire, și unde toate ființele au deplină venerație pentru Dumnezeu și pentru sfințenia Sa.

Pavel descrie lucrarea solilor lui Dumnezeu ca una prin care fiecare trebuie să fie înfățișat desăvîrșit în Isus Hristos. Cei care primesc adevărul ceresc, trebuie curățiți, înobilati și sfințiți prin el. Este nevoie de sforțări îndelungate, spre a putea ajunge idealul propus de Dumnezeu. Pietrele brute, tăiate neregulat din carieră, trebuie să fie cioplite și cizelate, iar părțile lor colțuroase trebuie netezite. Desăvîrșirea caracterului cere o întreagă viață, și nu poate să fie atinsă de cei care nu sînt gata să se străduiască din răsputeri, în felul hotărît de Dumnezeu, adică încet și cu multă osteneală. Nu trebuie să ne îngăduim greșeli în această privință, ci să creștem zi cu zi în Isus Hristos Căpetenia bisericii Sale.

E. G. W.

PRIETENII

— Un prieten, este asemenea unui vechi cîntec care devine mai plăcut cu cît anii se scurg.

— Un prieten este cel care împarte cu noi bucuriile și îndepărtează lacrimile noastre.

— Un prieten vede numai bine în tot ceea ce noi facem.

— Un prieten, cunoaște slăbiciunile noastre, dar vede și virtuțile noastre.

— Un prieten va împărți cu tine o coajă de pîine, și-ți va ajuta să duci povara ta.

— Fericit este cel găsește cîțiva prieteni buni pe calea vieții.

EPISTOLA APOSTOLULUI PAVEL CĂTRE ROMANI

Titlul. Când Pavel a scris această epistolă, nu i-a dat titlul de mai sus. Ea a fost o simplă scrisoare pe care a scris-o credincioșilor din Roma. Dar mai târziu, epistola a devenit cunoscută cu denumirea „cătref Romani”, — titlu ce i-a fost dat în primele manuscrise. Manuscrisele de mai târziu i-au dat titlul mai complet de: „Epistola Apostolului Pavel către Romani”. Titlul acesta este folosit de multe traduceri.

Autorul. Că apostolul Pavel este autorul acestei epistole, nu a fost tăgăduit niciodată în mod serios. Epistola a fost scrisă de Terțiu, fiind dictată de Pavel. Din vechime există convingerea că epistola este scrisă într-adevăr de Pavel. Cel dintâi care dă mărturie în această privință este Irineu, — unul dintre părinții apostolici, care o citează cu numele autorului într-una din scrierile lui. Lui Irineu i-au urmat: Clement Alexandrinul, Tertulian și alții. Unii învățați au dat sugestia că ultimul capitol — adică 16, poate nu a făcut parte din epistola originală trimisă la Roma, ci mai curând a fost o scrisoare separată trimisă la Efes, unde Pavel lucrase cîtva timp (Fapte 19). Această teorie este bazată în mare măsură pe lunga listă de nume din Romani 16, și pe presupunerea că Pavel cu greu ar fi putut cunoaște atîți prieteni într-o cetate pe care n-o vizitase. Dar avînd în vedere că oamenii se revărsau din toate părțile Imperiului spre Roma, nu este cu neputință ca apostolul să fi avut atîți prieteni în această cetate metropolă. Mai mult decît atît, toate manuscrisele vechi includ cap. 16, ca parte integrantă a epistolei. În consecință, învățații moderni conservatori, lasă epistola intactă.

Faptele istorice. Pare evident că epistola către Romani a fost scrisă din Corint în limba greacă, în timpul șederii de trei luni de zile în această cetate, cu ocazia celei de a treia călătorii misionare (Fapte, 20, 1—3). Mulți învățați pun data acestei vizite în iarna anului 57—58, dar unii indică o dată mai timpurie.

Că epistola a fost scrisă din Corint, se dedește din referințele pe care le dă autorul despre Gaiu (Rom. 16, 23 cu 1 Cor. 1, 14) despre Erast (Rom. 16, 23 cu 2 Tim. 4, 20) și prin recomandăția pe care o face despre Fivi — despre care Pavel scrie că făcea servicii deosebite în Comunitatea Chencrea, — (un port în partea de răsărit a Corintului — Rom. 16, 1 — și prin care soră a fost trimisă epistola comunității din Roma.

La vremea cînd se scria această epistolă Pavel se pregătea să se întorcă în Palestina, ducînd cu sine o contribuție de bani din partea Comunităților din Macedonia și Ahaia, pentru săracii creștini din Ierusalim. (Rom. 15, 23; cu Fapte 19, 21; 20, 3; 24, 17; 1 Cor. 16, 1—5; 2 Cor. 8, 1—4; 9, 1—2). El intenționa după achitarea de această răspundere, să viziteze Roma și de acolo să călătorească spre Spania (Fapte 19, 21, Rom. 15, 24). Și aceasta pentru că el niciodată nu avusese ocazia să viziteze Biserica creștină din capitala Imperiului Roman, deși adesea dorise să facă lucrul acesta (Rom. 1, 15; 15, 22). Dar acum el credea că-și terminase activitatea sa misionară din Asia și Grecia (Rom. 15, 19, 23) și era nerăbdător să se îndrepte spre apus, ca să întărească lucrarea din Italia și după aceea să introducă Creștinismul și în Spania. (vezi Ist. Fapt. Ap.). Pentru realizarea acestui ultim plan, Pavel dorea să-și asigure binecuvîntarea și conlucrarea credincioșilor din Roma. De aceea, ca o anticipare a acestei vizite, el le scrisese această epistolă, schișîndu-le în termeni puternici și clari, marile principii ale Evangheliei. Rom. 1, 15; 2, 16.

Scopul urmărit de Pavel prin scrierea epistolei către Romani, a fost de a întări în credință această comunitate, și de a aplană neînțelegerile care existau în vremea aceea între creștinii dintre iudei și creștinii dintre neamuri.

Subiectul. Subiectul epistolei este universala păcătoșenie a omului și universalul har al lui Dumnezeu, care găsește o cale prin care păcătoșii pot fi nu numai iertați, ci deosemena și restabiliți în desăvîșire și sfințenie. Această „cale” este credința în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a murit, dar care a înviat și trăiește veșnic ca să împace și să restabilească.

Cînd Pavel scrie această epistolă, mintea sa este plină de probleme ridicate cu ocazia controverselor sale cu iudaizantii. El începe cu întrebări fundamentale și le răspunde printr-o prezentare largă a întregii probleme a păcatului precum și a planului lui Dumnezeu de a face față acestei primejdii. Mai întîi Pavel arată că toți oamenii fie iudei, fie neamuri, au primit aceeași descoperire a voiei lui Dumnezeu. (Rom. 1, 20). De aceea,

(urmărire în pag. 14-a)

ALBERT SCHWEITZER

UN PRIETEN AL OAMENILOR

Mulți dintre noi am auzit despre renumitul medic Dr. Albert Schweitzer. Timp de mai bine de 40 de ani el a lucrat între negrii din Africa Centrală și și-a consacrat viața în această slujbă. El este apreciat de lumea întreagă ca unul din cei mai mari misionari. Cheltuielile legate de lucrarea sa, le-a suportat personal. În mica sa stațiune misionară din Lambarène, lucrează neîncetat pentru băștinașii săraci și bolnavi. Când medicamentele sale sînt pe sfîrșite, se înapoiază în Europa și dă concerte de orgă; el nu este numai un bun chirurg, ci și un maestru al acestui instrument. După ce a strîns suma necesară, pentru a-și continua lucrarea, se întoarce în Africa iubită de el.

Dorind să știm mai multe despre el și mai ales că o personalitate care se pronunță ferm pentru pace în lumea întreagă, extragem fragmente din articolul publicat în revista „Pentru apărarea păcii” de Dr. G. Eberlein (Berlin):

„Împreună cu alți oameni care în aceste zile se simt obligați să ia atitudine în vorbă și în scris, îmi ridic și eu azi glasul. Vîrsta mea și simpatia ce-mi însuflă respectul pentru viață pe care îl propovăduiesc, mă determină să nădăjduiesc că avertizamentul meu poate să contribuie la netezirea drumului pentru înțelegerea de care este nevoie”...

Acestea, sînt cuvinte din apelul pe care acest prieten al oamenilor, Albert Schweitzer, cunoscut în întreaga lume, l-a adresat întregii lumi de la postul de radiodifuziune din Oslo, orașul premiului Nobel al păcii, pentru a o avertiza asupra marei primejdii ce o reprezintă continuarea experiențelor cu bombe atomice și cu hidrogen și pentru a o chema să-și exercite cu toată tăria influența ei asupra guvernelor, pentru ca prin acorduri pașnice să se înlăture acest pericol ce planează asupra ei.

Profesorul Albert Schweitzer, doctorul din pădurile virgine de la Lambarène, muzician, cunosător al lui Bach, cercetător în domeniul religiei și filozof, distins cu premiul Goethe al orașului Frankfurt, cu premiul păcii al librărilor germane și cu premiul Nobel al păcii, a rămas un om foarte modest, smerit și probabil că în aceasta constă și farmecul personalității sale. Acum cîțiva ani, cînd a vizitat capitala Norvegiei, a fost întâmpinat la gară de mii de oameni. Acest mic popor a realizat pentru spitalul doctorului Schweitzer din Lambarène (Congo) în decurs de 5 zile, prin colecte benevocte, o sumă ce reprezintă de două ori valoarea premiului Nobel.

Albert Schweitzer este fiul unui preot din Alsacia superioară. Aceasta a dat naștere unor dispute cu privire la origina lui, dacă el trebuie considerat german sau francez.

Prin personalitatea lui, Albert Schweitzer s-a ridicat deasupra acestei dispute. Ființa și gîndirea lui alcătuiesc legătura între francezi și germani. După ce a studiat la Strassburg teologia și filozofia, a fost numit docent la catedra de teologie a aceleiași universități; el avea înaintea sa perspectiva unei promițătoare cariere universitare.

Deodată, el făcu un lucru neașteptat: renunță la postul său sigur de la universitate. Docentul universitar se așază din nou pe băncile școlii și începu să studieze medicina pentru a deveni medicul negrilor din pădurile virgine ale Africii. În anul 1913 el pleacă la Lambarène ca medic și construiește acolo un spital pe malul râului Okome, în Africa Centrală franceză. Banii pentru construirea și întreținerea spitalului i-a procurat în urma conferințelor și concertelor sale. Cum a ajuns Schweitzer la această hotărîre? El însuși povesteste în amintirile sale că fanoarea de a avea posibilitatea să studieze și să realizeze ceva în domeniul științei și artei îl făcea să se gîndească totdeauna la aceia cărora condițiile materiale și de viață din casa părintească nu le permiteau acest lucru.

El era de părere că viața de griji pe care o trăiesc unii nu trebuie considerată ca ceva de la sine înțeles. Cînd într-una din zile a citit despre mizeria și suferințele negrilor din Congo, el s-a hotărît să-i ajute personal prin munca sa de medic.

Spitalul din Lambarène duce de peste 40 de ani o acțiune de salvare a vieții oamenilor, mai ales în rîndurile negrilor bolnavi de lepră. Schweitzer organizează pe lângă spital un sat pentru leproși care urmau să fie tratați și ținuți sub supraveghere medicală timp de 2—3 ani.

Motivul acestei hotărîri a lui Schweitzer l-a constituit concepția lui despre religie. Pentru Schweitzer religia înseamnă a fi om. „a fi cu adevărat om în spiritul lui Isus”. În centrul gîndirii sale stă învățătura despre „respectul pentru viață”. Principiul de bază al omului, care crede în respectul pentru viață, trebuie să fie: „Să menții viața, să ocrotesti viața, să ajuti viața”. Pentru Schweitzer, principiul răului se manifestă atunci cînd oamenii folosesc puterea pentru a nimici viața, a tulbura viața, a vătăma viața.

(continuare în pag. 10-a)

TEXTE GREU DE ÎNȚELES

„Eu știu și sînt încredințat în Domnul Isus, că nimic nu este necurat în sine și că un lucru nu este necurat decît pentru cel ce crede că este necurat“. Romani 14, 14.

„Eu știu“. Pavel exprimă propria și personala sa convingere, luminată de către Spiritul Sfînt cu privire la libertatea creștinului și dreptul său de a lepăda anumite practici și scrupule pe care alții le practicau. Prin această declarație categorică el arată că, considerată pentru cel slab, trebuie să fie înțeleasă pe iubire și nu pe recunoașterea că asemenea practici ar fi îndreptățite.

„În Domnul Isus“. Convingerea lui Pavel izvorăște dintr-o minte ce era într-o continuă comuniune cu Hristos și era astfel iluminat de către Spiritul Sfînt.

„Nimic“. Adică acele feluri de alimente de care vorbise Pavel mai înainte. Cuvîntul „nimic“, nu trebuie înțeles în sensul său absolut. Adesea, cuvintele nu au numai un singur înțeles; de aceea, orice definiție particulară trebuie — în fiecare caz — să fie determinată de către context. De ex. cînd Pavel zice: „Toate lucrurile imi sînt îngăduite“ (1 Cor. 6,12) — dacă se ia această declarație în mod izolat, se poate interpreta că apostolul este un libertin, adică un desfrînat. Dar contextul, care este o avertizare împotriva imoralității, interzice imediat o asemenea deducție. Deasemenea în Ex. 16,4 expresia „fiecare zi“, ar putea fi interpretată ca însemnînd fiecare zi din săptămîină. Totuși, contextul ne arată că nu și Sabatul.

„Necurat“. Grecește „koinos“ — literal „comun“. Acest termen este folosit pentru ca să descrie acele lucruri care deși comune pentru lume, erau interzise iudeilor evlavioși.

„În sine“. Alimentele pe care fratele cel slab se abține de a le mânca, dar pe care fratele cel tare și le îngăduie, nu sînt acele alimente care sînt necurate în propria lor natură, ci necurăția lor se găsește mai curînd în scrupulele lui de conștiință. Pavel nu șterge aici orice deosebire între alimente. Interpretarea trebuie să fie mărginită la alimentele particulare în discuție și la problema specifică pe care o susține apostolul și anume, tratarea cu simpatie a acelor a căror conștiință-luminată numai în parte — îi reținea de a mânca anumite alimente.

„Este necurat“. Necurăția nu constă în natura alimentului, ci în propria vedere a credinciosului despre acel aliment. Fratele cel slab crede că el nu trebuie să mănince mîncărurile oferite idolilor — de exemplu, — și

face din această o chestiune de conștiință în a se abține de la asemenea mîncăruri. Atît timp cît el deține această convingere, ar fi rău pentru el ca să se împărtășească cu ele. El poate fi greșit judecat din punctul de vedere al altuia. Dar nu e bine pentru el să vazeze convingerea pe care — din motive de conștiință — crede că e cerută de Dumnezeu.

„Deci, cît despre mîncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume, un idol este tot una cu nimic și că nu este decît un singur Dumnezeu“. 1 Cor. 8,4.

În primele trei versete, Pavel arată că această problemă nu poate fi rezolvată numai prin cunoștință și că pentru rezolvarea ei era necesar altceva și anume, iubirea. În versetul patru, el reia problema acelor creștini care foloseau mîncăruri ce fuseseră oferite idolilor. În limba greacă, cuvîntul „nimic“ adică „un idol este tot una cu „nimic“, are o formă foarte accentuată. Un idol este un lemn, o piatră sau un metal fără viață și nu are nici o însemnătate nici în cer și nici pe pămînt. E numai o născocire a minții că prin cuvîntul idol, se înțelege nu numai chipul, ci și zeul idol pe care chipul îl reprezintă. Declarația lui Pavel, tăgăduiește orice realitate a idolului-zeu. Credința, că anumite zeități locuiesc în idoli făcuți de oameni, este numai o simplă fantezie a minții închinătorului. Unul din titlurile date zeităților păgîne în V. Testament este „ehlim“ adică „nimicuri“.

Decît un singur Dumnezeu. Scriptura, gîndea accentuează adevărul fundamental că nu există decît un singur Dumnezeu — Creatorul și Tatăl neamului omenesc. Vezi: Neem. 9, 6; Is. 45, 10; 44, 6, 8; Mal. 2, 10; Marcu 12, 29; 1 Cor. 8, 6; Efes. 4, 6.

„Dimpotrivă, orice femeie care se roagă sau proorocește cu capul descoperit, își necinstește capul ei, pentru că este ca una care ar fi rasă. Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu descoperită?“ 1 Cor. 11, 5, 13.

Femeie. Acest verset arată contrastul ce trebuie menținut între sexe, în lumina obiceiurilor curate, în măsura în care iau parte la activitatea Bisericii.

Proorocește. Avem mai multe exemple raportate în V. Testament, cînd femeile au fost înzestrate cu darul profeției și au servit în comunitate ca profetese. Ex. 15, 20; Jud. 4, 4; 2. Imp. 22, 14; Neem. 6, 14. De asemenea în Noul Testament erau femei în comu-

nitare care profetizau. Luca 2, 36. 37; Fapte 21, 9. E posibil ca femeile din Corint să fi argumentat că în săvârșirea activităților spirituale, ca rugăciunea și profetizarea, ele ar trebui să apară neacoperite ca și bărbații (v. 4). Se mai poate ca alții să fi judecat că, libertatea Evangheliei desființează obligația de a absorbi anumite semne de deosebire între sexe.

Neacoperit, grecește „akatakaluptos“, literal, ne având un văl care să acopere (de pe cap). Era obiceiul pentru femei ca să-și acopere capul cu văl, ca un semn că erau măritate și deasemenea că sînt modeste.

Necinstește. Avînd în vedere că în te-chime, femeile nu ieșeau și nu plecau cu capetele descoperite, se putea că acum oamenii să fi privit cu dizgrație la o femeie și la bărbatul ei, dacă ea apărea în public fără de văl, îndeosebi cînd era vorba să conducă la închinare pe alții. Dacă o femeie, în Corint, lua parte la serviciile bisericii, cu capul descoperit, lăsa impresia că ea este nerușinată și lipsită de modestie, fără de podoaba pudorii și a seriozității. Pavel, pare că judecă în felul următor: prin lepădarea vălului, care este un semn al sexului și al poziției ei, ea dă dovadă de lipsă de

respect față de soț, de tată, de sexul feminin în general și față de Hristos.

Rasă. Părul scurtat, era cîteodată semnul unei femei cu reputație proastă. Așa că dacă o femeie din Corint lua parte la serviciile publice ale Bisericii cu capul descoperit, putea fi privită că s-a așezat pe sine însăși pe aceeași treaptă ca o femeie josnică sau chiar desfrînată.

Judecați voi singuri. Terminînd de discutat planul divin cu privire la legătura între sexe și la dreptul de a conduce, Pavel ia din nou problema corectitudinii sau necorectitudinii femeilor care iau parte la închinarea publică, fără de văl pe cap. Credincioșii sînt îndemnați să consulte propriile lor convingeri interne, fără să apeleze la vreo autoritate din afară, prin care ideile lor ar putea fi influențate.

„Este cuviincios?“ Ținuta femeii descoperite, cînd ia parte la închinarea publică, este o ținută necorespunzătoare cu solemnitatea ocaziei, afară de cazul că obiceiul țării nu o acuză; altfel ea sustrage atenția închinătorilor. Mai mult, ea ar da loc la o impresie urită în mintea celor care ar fi de față la serviciile divine.

ST. NAILESCU

IOAN 3, 16

CĂCI DUMNEZEU	— Domnul Cerului și al pămîntului
ATIT DE MULT A	
IUBIT	— și a dorit să vadă iertată
LUMEA	— de păcat și plăceri firești
INCIT A DAT	— cel mai mare dar ce-L avea
PE UNICUL SĂU	
EIU	— ca să ia locul nostru
CĂ ORICINE	— Oh, ce har!
VA CREDE	— o încredere sinceră
ÎN EL	— Cel drept și neprihănit
NU VA PIERI	— pierdut în păcat
CI VA AVEA	
VIAȚĂ VEȘNICĂ	— în El.

Înșușirile profilactice și

Frunzele verzi, proaspete, sînt partea din plantă în care își găsesc expresia cea mai vie, însușirile tainice de acțiune ale forțelor naturii. Aici este cel mai mare și mai minunat laborator de biochimie, în care se produce un proces, care nu este nici văzut, nici auzit de noi, nici măcar sesizat de simțurile noastre, prima și cea mai vastă premiză a oricărei vieți care se produce pe pămînt, combinație a energiei solare și pămîntești pentru a realiza energiile din hrană (alimente). În frunzele verzi, proaspete, găsim elementele (materialul) de funcționare, reglare și hrănire, în toate treptele lor de dezvoltare și în forma lor cea mai plină de viață, în stare de formare și cu maximum de capacitate de reacție chimică.

Nu degeaba contează astăzi în știința despre alimentația biologică, frunza proaspătă și verde, ca o hrană cu însușiri profilactice de neprețuit și pe care ar trebui să o consumăm zilnic.

Noi consumăm frunze verzi mai ales sub formă de salate, cum ar fi salata de grădină (lăptuci), salată de andive, salată de cîmp, (fetica și cressonul). Dar mai ales, în afara acestora ne stau la îndemîină încă și mai multe feluri de salate sălbatice, care posedă o valoare profilactică și terapeutică deosebită tocmai datorită faptului că ele cresc pe un teren sănătos, neutilizat (necultivat) și care din această cauză ar trebui să fie introduse în alimentație într-o măsură cu mult mai mare.

Pe lângă clorofilă, merită o atenție deosebită și albumina din foile de salată verde, element care deși din punct de vedere cantitativ este de puțină însemnătate (circa 1—2%), dar din punct de vedere calitativ are o mare valoare.

Mai rămîne, după cele arătate pînă acum, să ne mai oprim asupra conținutului în minerale al frunzelor verzi, întrucît însemnătatea mineralelor a fost arătată pînă acum în mod îndestulător. Este suficient să amintim că conținutul însemnat de fier din salată, împreună cu micile cantități de Arsen și Cupru, în colaborare cu conținutul relativ ridicat în Vitamină C, ajută (contribuie) în mod important la acțiunea stimulatorie a clorofilei asupra formării sîngelui.

În afară de aceste însușiri, comune tuturor salatelor, fiecare fel în parte își mai are însușiri specifice, care merită să fie amintite.

LĂPTUCILE DAU UN SOMN BUN

Lăptucile (*Lactuca Sativa*) împreună cu diferitele lor forme de cultură aparțin familiei Compositeelor. Trăiesc un singur an și înfloresc din Iunie pînă în August. Se recoltează înainte ca tija florii să atingă înălțimea de un metru, sau cum s-a exprimat așa de frumos, înainte ca salata „să se avînte”. Lăptucile au darul de a acționa în chip liniștitor asupra nervilor și a produce astfel un somn liniștitor. Lucrul acesta observat din vechime, ne este astăzi de înțeles; căci analiza chimică a dat la iveală prezența unui element înrudit cu opium-ul și de aceea acționînd cu un efect calmant, somnifer și ca liniștitor al tusei. La acestea se mai adaugă o acțiune de potolire a crampelor, care se datorește unui conținut ușor de Hyoscymin, care de asemenea a fost determinat.

Marea oștire a celor cu nervii surescitați și de aceia lipsiți de somn, ar trebui chiar și numai pentru asta, să facă din salată o parte componentă regulată a mesei lor de seară. Unele foi de salată proaspete, pot fi consumate cu piine, chiar și fără sosul de salată.

Cine are posibilitatea să-și facă suc de salată, proaspăt, cu ajutorul unei centrifuge pentru sucuri, obține prin aceasta o prețioasă băutură cu efect somnifer, care poate fi făcută mai gustoasă adăugîndu-se suc de lămîie. Bineînțeles vom prefera acest amestec de elemente naturale, oricărui somnifer chimic-sintetic.

CICOAREA (ENDIVIA) STIMULEAZĂ POFTA DE MÎNCARE

Cicoarea (endivia) face și ea parte din familia Compoziteelor. Este una din plantele de salată din cele mai agreate la noi, așa cum e ea, cu frunzele ei lunguiețe și găunoase, mai ales spre sfîrșitul toamnei și în iarnă.

Spre deosebire de salata de lăptuci, aceasta, înflorînd în Iulie—August, trăiește doi ani. Ea se recoltează în primul an, și anume înainte de a da lujerul purtător de floare, care poate atinge o înălțime de pînă la 1.5 m., și poartă o floare albastră asemănătoare cu floarea de cicoare.

Deși este încetățenită la noi de multă vreme, este originară din țările de la răsăritul Mării Mediterane. Forma cu frunze verzi pînă la cea cu frunze galbene, care se întîlnește cel mai adesea la noi, are de multe ori

terapeutice ale salatei verzi

un gust puțin amarui, care însă este considerat de cei mai mulți ca fiind deosebit de picant. Tocmai acest element amarui acționează ca stimulator al funcțiunilor fierei și ca diuretic.

CICOAREA STIMULEAZĂ FICATUL

○ altă formă de cultură a cicoarei este cunoscută sub numele de cicoare palidă sau chicoree. Ea se cultivă numai în pivnițele întunecoase și dă numai frunze de la alb la gălbui, frunze care sînt strînse la o laltă sub formă de tufă. În cursul anilor săraci în salate și în zarzavaturi constituie un element care îmbogățește bucătăria și care este foarte bine venit. Dacă dorim să-i dăm o înțelegere anumită, trebuie să ținem seama de unele particularități ale cicoarei. Mai întîi cicoarea este puțin amăruie, așa că este recomandabil să se taie capetele țijelor și să se golească, pentru că aici rezidă cea mai mare parte din materia amară. Asta poate s-o facă, bineînțeles, cine dorește să renunțe la materia amară care are tocmai un rol de stimulent al afluxului de fiere și care stimulează totodată pofta de mîncare. Indicația deseori întîlnită, ca pentru a spăla țijele, și pentru a le scoate amăreala, să fie puse în apă fierbinte, poate duce tocmai la accentuarea amărelii, care va fi mai bine resimțită. Să ne mulțumim a le spăla în apă rece și a le lăsa puțin în această apă. Lumina face ca materia amară să devină mai pronunțată (accentuată) și determină pierderea frăgezimii frunzelor.

Suferinzii de ficat și de fiere să consume cicoare cît pot mai des.

URZICA NE AJUTĂ ÎN MULTE NECAZURI

Tocmai în această „buruiană“ disprețuită și neglijată, zac forțe terapeutice și de hrănire de neprețuit. Nu este de mirare că nu-ți vine să crezi cînd vezi lunga listă de elemente eficiente pe care le conține urzica.

Urzica (*Urtica dioica*) este răspîndită aproape pe toată suprafața pămîntului. Ea are diferite denumiri populare. Poate fi găsită peste tot, pe lîngă garduri și pe la marginea pădurilor.

Pînă acum se cunosc următoarele materii componente ale urzicii care au anumite efecte: Fier, Clorofila, Lecitina, Secretina ta-

ninică, acid formic, mucine, ceară carotină, vitamină A și numeroase minerale, în mod deosebit calcar și calciu sub formă de azotat (nitrat) acid salicilic, magneziu și mangan. După F. Fluri, proprietatea urzicii de a arde (e vorba de înțepăturile care dau senzație de arsură) se datorește mai curînd unei substanțe apropiate de un acid rășinos, ea nefiind determinată de un corp albuminos.

MODUL DE ACȚIUNE

Urzica are un efect (acțiune) diuretic, care este egală ca valoare cu cea a ceaiului rusc, dacă nu chiar și superioară acestuia.

Secretinul acționează în sensul stimulării secreției stomacului, intestinelor și a glandelor salivare existente în abdomen, precum și a fierii. Odată cu îmbunătățirea secreției sucurilor digestive și paralel cu ea merge o acțiune de stimulare a traiectului intestinal.

Faptul că urzicile conțin fier cu legături organice și clorofilă le face în stare să stimuleze funcțiunile hematopoetice (de producere a singelui). Se obține astfel o creștere a procentului de hemoglobină în sînge și a globulelor roșii. Acțiunea este asemănătoare celei a sucului de spanac.

Ca și frunzele de afine, urzicile influențează întrun sens foarte favorabil procesul de asimilare și desasimilare a zahărului la diabetici, care pe calea aceasta naturală pot ajunge să reducă numărul injecțiilor cu insulină. Acțiunea trebuie bineînțeles, să fie controlată de medic, pentru fiecare caz în parte.

Chiar și proprietățile antihemoragice, mult laudate în popor, par să fie confirmate datorită conținutului în tanin a urzicilor.

Acțiunea constipantă a urzicilor, face ca ele să fie utile în anumite cazuri de diaree. Dar totodată, ea are și o acțiune ușor purgativă, așa încît se poate vorbi pe bună dreptate de o capacitate de reglare a funcțiunilor intestinale.

O circulație mai accentuată a singelui prin piele și prin zonele organelor mai profunde, se obține prin lovirea pielii cu urzici mai bătrîne. (Urticaria „bătrînilor“). Această îmbunătățire a circulației singelui acționează foarte favorabil în cazul diferitelor procese reumatice musculare și articulare.

INTREBUINȚARE

1. Ca plantă medicinală, ceaiul de urzici care se prepară fierbîndu-se cinci minute frunze de urzici fărîmițate în 200 cc de apă și care se bea de trei ori pe zi, este indicat în colici renali cu eliminare de nisip și pietre, crampe stomacale, catar gastro-intestinal, anemie. În astfel de cazuri, cel mai bun este sucul proaspăt, crud. Mai departe este indicat la hematurie (sînge în urină), hemoptizie (tuse cu sînge) vărsături hemoragice, period prea tare și prea des, pierderi de sînge hemoroidale, cazuri în care trebuie totdeauna cerut avizul medicului. La tulburări ale metabolismului, cum ar fi diabetul, poate fi utilizat ca un mijloc auxiliar (suplimentar) în reumatism, gută (artrită), și chiar la utilizări externe (urticarie).

Ca loțiune se poate utiliza împotriva căderii părului.

2) Ca plantă de salată și zarzavat. Marea ei forță terapeutică, în mod deosebit acțiunea energică pe care o exercită asupra procesului metabolic (de asimilație și desasimilație) face să apară ca de la sine înțeles că urzicile au o importanță esențială ca zarzavaturi și saltă de primăvară, în curele diuretice (de crățire a singelui).

Urzicile nu numai că au un gust asemănător cu cel al spanacului, dar se și prepară în același fel. Se iau de preferință numai mlă-

dițe și frunze tinere pentru aceasta. Avînd în vedere că urzicile se găsesc în cantitate atît de mare ne putem permite să și alegem. Urzicile pot fi amestecate și cu sfeclă, spanac sau lobodă și astfel să se obțină un gust plăcut.

Mai întîi se fierb frunzele întregi în apă la care s-a adăugat puțină sare, la foc scăzut, apoi se strecoară, se scot frunzele și se toacă fin. Apoi se prepară un rîtaș alb, în care se pune ceapă fin tocată și urzicile. Se mai adaugă puțină apă fiartă și puțin lapte. Totul se pune la fiert încă 15 minute. Cine preferă să renunțe la rîtaș, leagă zarzavaturile prin adăugarea unui cartof ras crud pe răzătoare.

La fel se procedează pentru prepararea unei supe de urzici. Frunze tinere de urzici se fierb întîi în apă puțin sărată, la foc scăzut, apoi se toacă fin, se rumenesc în unt (orig. „se aburesc“), se adaugă apa în care au fiert, se îngroașă cu puțină făină. În cele din urmă se pune la o ultimă fiertură după ce s-a mai adăugat boranță (o plantă cu acest nume) mărar și cîteva felii de cartofi.

Salată de urzici. Mlădițele și frunzele tinere se pretează foarte bine la prepararea de salate. Se pun părți egale de dintele leului (păpădie —?), măcriș și coada soricelului și se obține astfel o salată de primăvară cu acțiune diuretică (de crățire a singelui).

ALBERT SCHWEITZER — UN PRIETEN AL OAMENILOR

(Continuare din pag. 5-a)

Albert Schweitzer consideră mai presus de orice, idealul creștin. El spune că a plecat la Lambarène pentru ca în calitate de prieten și sfătuitor mai ades al ființelor umane, celor mai sărace și părăsite, trecînd peste toate granițele, rasele și confesiunile, — să dea un exemplu de adevărat umanitarism. El înfie-rează exploatarea popoarelor coloniale de către colonialiști. „În colonii este o situație fără speranță. Noi națiunile creștine, trimitem acolo drojdia societății noastre. Nu ne gîndim decît la posibilitatea de a stoarce de la oamenii de acolo cît mai mult... pe scurt, ceea ce se întîmplă acolo este o rușine pentru omenire și creștinism“.

Iată care este viața și concepția acestui om, de a trăi și a lucra pentru binele semenilor săi. Aceasta înseamnă a fi un adevărat om,

un adevărat creștin: să ajuți și să lucrezi pentru binele tuturor oamenilor fără deosebire de naționalitate, concepție religioasă, stare materială, etc. Un astfel de om nu trăiește pentru sine, ci caută să se folosească de darurile primite de la Dumnezeu pentru binele și fericirea altora. Acest lucru rezultă clar din viața Dr. Schweitzer care a folosit premiul Noble atribuit pentru eforturile sale depuse în vederea păcii, pentru construcția satului pentru leproși.

Fiecare dintre noi este la fel chemat și a primit însărcinarea din partea lui Dumnezeu de a fi un prieten al omenirii, adică al semenilor noștri pentru a-i ridica și ajuta spre o viață mai bună, prosperă și pașnică.

O. P. H.

UN SERVICIU DE CONSACRARE PENTRU SLUJIRE

Comunitatea Bacău din Conferința Moldova, în Sabatul din 15 februarie 1958, a trăit clipe de adevărată înălțare sufletească, cu care ocazie au fost întăriți prin binecuvîntare în serviciul de slujire ca pastorii frații: Ioan Dinescu și Pavel Turturică.

Insemnătatea lucrării de slujire a pastorului în Comunitate, este covârșitoare și plină de răspundere înaintea lui Dumnezeu. Este locul cel mai însemnat ce poate fi acordat unei ființe omenești, și Dumnezeu poartă de grijă cu o simpatie duioasă asupra servului Său credincios, în aducerea la îndeplinire a însărcinării primite.

Comuniunea frățească a fost simțită din plin și cei prezenți au avut ocazia să preamărească pe Tatăl Cereș pentru binecuvîntările cu care a însoțit toate serviciile divine.

Din partea Comitetului Uniunii au participat frații: Ștefan Năilescu, Președintele Uniunii și Arthur Văcăreanu.

Din partea Comitetului Conferinței Moldova au participat frații: Ion Mihordea, Președintele Conferinței, Gh. Merealbe, Eugen Bostan, Pîntilie Baci, Pavel Olteanu și C-tin Chiorăscu.

Predica de consacrare a fost rostită de fr. Ștefan Năilescu, care a prezentat importanța înaltei chemări în slujba de predicare a Evangheliei. Domnul, care a organizat prima Biserică creștină și a făcut chemarea primilor ucenici care aveau să meargă pînă la marginile pămîntului, este Acelaș care cheamă și astăzi pe servii Săi în slujba de predicare, făcîndu-le educația pentru serviciul Său, pentru ca să cunoască adevărul și, prin harul Său, să fie transformați după chipul Său.

Rugăciunea de consacrare a fost rostită de scriitorul rîndurilor de față, iar cuvîntul de trimitere de către fr. Pavel Olteanu.

Fr. Ioan Mihordea a făcut apoi primirea noilor pastori în rîndul corpului pastorilor în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din țara noastră.

După amiază s-a dat ocazie fraților Ion Dinescu și Pavel Turturică de a vorbi celor de față despre fericita nădejde a creștinului, cu care ocazie au reînnoit consacrarea lor în noua slujbă pe ogorul Evangheliei.

Corul Comunității a intonat imnuri ocazionale care au întregit frumusețea acestei solemnități.

S-au rostit deasemenea poezii ocazionale, exprimînd importanța chemării și con-

crării în slujba de pastor al Evangheliei, și a celor simțite cu această ocazie.

Într-o atmosferă de cordială iubire frățească, după ce s-au făcut și rugăciuni prin care s-a implorat ocrotirea și paza cerească asupra celor prezenți pentru prosperitatea țării și membrilor Comunităților noastre și pentru anul acesta, precum și pentru pacea în țară și lumea întreagă, ne-am despărțit avînd încredințarea prezenței Duhului Sfînt în inimile noastre.

A. VĂCĂREANU

ZI DE SFÎNTĂ CONSACRARE

Zi de SABAT! Sărbătoare!
Zi de sfîntă consacrare.
Zi de bucurie sfîntă
Zi cînd adunarea cîntă!

Pace în Comunitate
Timp sublim! Solemnitate!
Sînt doi tineri, tineri frați
Gata de-a fi consacrați.

Azi e bucurie mare!
Au primit sfînta chemare
Așteptînd din cer să vie
O cerească melodie!

Capu-și pleacă fiecare
Pentru binecuvîntare!
Și se simte pe pămînt
Suflul Duhului cel Sfînt.

Acești doi sînt puși deoparte
Să vestească SFÎNTA CARTE
Să vestească-n umilință
Indreptățirea prin credință!

I. MIHORDEA

MAXIME

Odihna, este rodul cel bun al muncii. — Plutarh.

Sinceritatea și adevărul, constituie baza oricărei virtuți. — Confucius.

Scepticismul, este o sinucidere lentă. — Emerson.

DE ZIUA FEMEIEI

Din cele mai vechi timpuri rolul femeiei n-a fost apreciat la justa lui valoare. În timpul Vechiului Testament găsim că la genealogii sau istoria neamurilor sînt amintiți numai bărbații, capii de familie (Gen. 5), femeile nefiind amintite. Aceasta, probabil pentru motivul arătat în Tim. 2, 11.13.14: „Femeia să învețe în tăcere cu toată supunerea. Căci întîi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam, a fost amăgit, ci femeia fiind amăgită s-a făcut vinovată de călcarea poruncii“.

Cu trecerea timpului însă, sînt menționate în Biblie femeile care s-au evidențiat prin credincioșie, acte de eroism sau de o deosebită înțelepciune în creșterea copiilor lor.

Apostolul Pavel descrie egalitatea de drepturi acordate de Divinitate femeiei, în termenii următori: „În Domnul (adică în credință), femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie. Căci dacă femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie, și toate sînt de la Dumnezeu“ 1 Cor. 11.11.12.

Aceasta însemnează că, înaintea lui Dumnezeu, atît bărbatul cît și femeia, au datorii și drepturi egale. Atît bărbaților cît și femeilor, le revine în egală măsură obligația de a se conforma voinței lui Dumnezeu, arătată în Cuvîntul Său, după cum în egală măsură le este rezervat dreptul de a deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu, moștenitori ai Împărăției Sale.

Despre însemnătatea rolului femeiei în societate, se vorbește mult în zilele noastre. Pe lîngă aprecierea în general, s-a fixat și o zi internațională, ziua de 8 martie, cînd să se privească acest subiect din multe puncte de vedere descriindu-se în toată însemnătatea lui.

Și în țara noastră ca rezultat al atenției ce s-a dat femeiei putem cita următoarea statistică:

— 71 de femei sînt deputate în Marea Adunare Națională, și peste 33.000 sînt deputate în Sfaturile Populare.

— 60 de femei sînt laureate ale Premiului de Stat.

— În învățămînt 20 de femei au fost distinse cu înaltul titlu de învățătoare sau profesoară emerită, iar 370 de cadre didactice femei au fost decorate între anii 1949—1955 cu ordine și medalii ale R.P.R.

— Ajutorul familial de stat, în primul cincinal, s-a ridicat la 374.000.000.

— Ca semn al cinstirii din partea Statului, în ultimii cinci ani peste 50.000 de mame cu mulți copii au primit ordinele „Mamă Eroină“, „Gloria Maternă“, și „Medalia Maternității“.

— Femeile gravide au dreptul la 52 de zile concediu plătit înainte de naștere și la 60 de zile concediu plătit după naștere.

— 1.465 case de naștere stau la dispoziția femeilor gravide. Drept urmare, mortalitatea infantilă a scăzut în 1956 cu 40 la sută față de anul 1935.

Nu se poate vorbi despre femeie și rolul ei, fără a se aminti afinitatea sau strînsa legătură pe care ea o are cu problema păcii. Ea, care veghează cu sacrificiu asupra copiilor, în vederea creșterii lor, nu poate concepe gîndul de a vedea desfășurîndu-se ororile războiului care să-i distrugă odraslele, de asemenea, nici pe soț care este sprijinul familiei.

În Cuvîntul lui Dumnezeu, sentimentul iubirii divine este comparat cu cel al mamei. În Isaia 49.15 citim: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să nu aibă milă de el?“ Prin faptul că aci cuvîntul este prezentat sub forma de întrebare, rezultă că aceasta este o raritate foarte mare, ca o mamă să-și uite copilul ei. Pentru aceste sentimente alese, de iubire, spirit de hărnicie, abnegație pînă la sacrificiu, de perseverență sau stăruință, adesea foarte istovitoare în îndeplinirea îndatoririlor sale, femeia este prețuită astfel: de soț, laudată pentru virtuțile ei; de copii, neuitată pentru iubirea ei deosebită; Țara o apreciază și o răsplătește, cinstind-o cu titluri de onoare pentru aportul adus ca cetățeană; iar dacă are și credința creștină, este recunoscută de Dumnezeu ca fiică și moștenitoare a răsplătirilor veșnice.

RED.

ALCOOLUL, DUȘMANUL SĂNĂTĂȚII

Printre numeroasele narcotice folosite de om, cel mai periculos și mai perfid este alcoolul. El dărimă voința oamenilor, întunecă mintea și distruge corpul.

Cei mai vestiți savanți ai lumii au studiat acțiunea alcoolului asupra organismului și au ajuns la părerea unanimă că așa zisă bună dispoziție care survine după băuturile spirtoase nu este decît un efect al acestui pericolos toxic. Pentru fiecare minut de beție, omul plătește cu propria lui sănătate.

Care este, în fond, acțiunea alcoolului?

Cel mai mult suferă de pe urma lui, sistemul nervos central. Spiritul de vin este înainte de toate otravă pentru creier, organ care coordonează întreaga noastră activitate. Marele fiziolog I. P. Pavlov numea alcoolul „paralizant“, care în prima fază paralizează procesul inhibitor al sistemului nervos central, iar după aceea și pe cel al excitației. Chiar o cantitate mică de alcool (7—8 grame) deranjează activitatea creierului, ceea ce se reflectă imediat în funcțiunile mușchilor. La omul „băut“, dispăre pe nesimțite claritatea gândirii și scade brusc capacitatea de muncă. Chiar și o folosire în cantitate mică, dar regulată a alcoolului, duce la slăbirea inevitabilă a voinței, memoriei, imaginației și coboară simțitor calitățile intelectuale ale omului.

După folosirea exagerată a alcoolului, celulele nervoase degenerază și pier, cauzînd grave boli psihice și neurologice. Creierul omului care întrebunțează alcoolul se deosebește simțitor de un creier normal. Învelișurile creierului (meningele) se îngroașă; înlăuntrul emisferelor, în ventricole, crește cantitatea de lichid; tot țesutul nervos, atît de delicat, suferă modificări. În felul acesta se petrece prăbușirea intelectului.

Celebrul psihiatru sovietic Vl. Behterev arată că 20 la sută din maladiile psihice se datoresc folosirii alcoolului și nu mai puțin de jumătate din totalul crimelor sînt săvîrșite sub influența alcoolului.

Cercetările speciale au arătat că alcoolul alterează profund sistemul nervos central. Dacă un om bea în decurs de 12 zile cîte o sticlă de bere zilnic, efectul alcoolului va înceta abia la 7—10 zile după întreruperea băuturii.

Alcoolul, după cum arată Vl. Behterev, atacă în bloc și celelalte organe. Băuturile spirtoase ajunse în stomac, cauzează inflamații ale mucoasei, modificînd ritmul digestiei. Studii asupra sucului gastric arată că prin folosirea alcoolului, el își schimbă compoziția, digerînd mai greu alimentele. În plus, alcoolul duce în mod inevitabil la boli cronice ale stomacului și mai cu seamă la ulcer.

Trecut din intestin în sînge, alcoolul ajunge în ficat. Acest organ este folosit de organism ca o barieră împotriva diferitelor substanțe toxice. În plus, ficatul are un rol direct în digestie, ca și în reglarea numeroaselor metabolisme din organism. Toate aceste funcții de seamă sînt cu timpul distruse de alcool. La început ficatul se mărește fiind invadat de grăsime. Apoi își micșorează volumul trecînd în stadiul de scleroză. În această fază, sîngele stagnează în abdomen și cauzează o boală deosebit de grea, ascită, caracterizată prin prezența de lichid în abdomen. Nu degeaba un înțelept proverb spune: „Cine s-a scaldat în vin, moare în apă“.

Ficatul are un rol important în metabolismul zaharurilor. Acest metabolism care se petrece în egală măsură în ficat și în mușchi, este alterat la alcoolici.

Alcoolul biciuește nemilos cel mai important organ, inima, obligînd-o să bată mai repede, să lucreze mai mult și să se epuizeze înainte de vreme. Sub influența băuturilor spirtoase, inima se încarcă cu grăsime, își mărește volumul, dar își slăbește capacitatea de lucru. Vasele sanguine își pierd elasticitatea la alcoolici și devin mult mai fragile. Ca rezultat, ele nu pot suporta, de multe ori, o cît de mică creștere a tensiunii și pleznesc,

dînd naștere la accidente de multe ori mortale.

O acțiune nefastă o are alcoolul și asupra singelui, micșorînd numărul globulelor roșii și slăbind puterea de acțiune a celor albe, care ne apără de boli. Din această cauză, cei care beau alcool, chiar și moderat, suferă de mult mai multe boli și mor mai curînd din cauza lor, decît cei care nu folosesc alcoolul.

Afirmația aceasta este dovedită de experiențe. De pildă, dacă injectăm la doi cobai aceeași cantitate de toxină difterică, iar unuia în prealabil i-am făcut și o injecție de alcool, acesta va muri din cauza toxinei, pe cînd celălalt va reuși, prin forțele organismului, s-o învingă.

Statistica oferă de asemenea date convingătoare. Astfel, din 100 de bolnavi de holeră, alcoolicii dau un procent de 80 cazuri mortale, în timp ce nealcoolicii, un procent de 20. Din 100 de nealcoolici, mor de tuberculoză, 3; în timp ce la alcoolici, 81. La alcoolici, procesul de cicatrizare a plăgilor este mult mai lent decît la nealcoolici.

După folosirea exagerată a alcoolului se observă, nu rareori, inflamații ale rinichilor, urmate de o boală grea numită nefroză. Plămîni bețivilor suferă din cauza aburilor de alcool, fiind lesne predispuși la tuberculoză.

Omul care folosește alcool nu-și distruge numai propria sa sănătate ci și pe cea a ur-

mașilor săi. „Din bețiv nu va ieși niciodată ceva bun“, spunea cu 18 secole în urmă vestitul învățat grec Plutarch. Din 819 copii proveniți din părința bețivi, 16 s-au născut morți; 37 prematuri; 38 degenerați; 55 bolnavi de tuberculoză; 145 psihopați; iar 121 au murit înainte de vreme; doar 407 copii, — deci mai puțin de jumătate, — au fost normali. (Statistica a fost făcută în Franța).

Cu ajutorul dinamometrului s-a stabilit că este suficient să bei un pahar și jumătate de bere, ca forța degetelor să scadă de aproape două ori. În special, alcoolul micșorează puterea de muncă acolo unde se cere concentrare, atenție și mișcări fine.

Deseori auzim spunîndu-se că alcoolul dă căldură organismului. Această senzație este înșelătoare. Un pahărel de țuică, dezvoltă mult mai puțin calori, decît o bucată de zahăr. Senzația de căldură este dată de vaso-dilatația pe care o produce alcoolul. Această senzație este temporară și puțin mai tîrziu, organismul, în loc de a căpăta, pierde căldura. De aceea, a te încălzi cu băuturi alcoolice este identic cu a face iarna foc într-o casă cu geamuri și uși deschise. Omul beat, nesimțind răcirea corpului, îngheață ușor. Au fost cazuri cînd s-au găsit bețivi înghețați la o temperatură minimă de minus 1—2 grade.

Oamenii care folosesc băuturi alcoolice, își scurtează viața cu 10—20 de ani.

Prel. din rev. „Stadion“ 1956

EPISTOLA APOSTOLULUI PAVEL CĂTRE ROMANI

(Continuare din pag. 4-a)

toți oamenii sînt pe drept sub condamnare. Mai mult, oamenii păcătoși, sînt acum cu totul neînstare a ieși din această situație, pentru că starea lor decăzută îi pune în imposibilitate de a asculta de voia lui Dumnezeu. (Rom. 8, 7). Incercările de a împlini cerințele Legii divine, numai prin sforțări proprii, sînt sortite înfrîngerii; asemenea încercări sînt un semn al unei refuzări arogante și îndreptățitoare de sine, în a recunoaște slăbiciunea omului și nevoia de un Mîntuitor. Numai singur Dumnezeu, poate oferi un remediu. Și aceasta a și făcut-o El, prin sacrificarea

Fiului Său. Tot ceea ce se cere din partea omului decăzut este să exercite credința, pentru primirea jertfei făcute, și pentru primirea puterii oferite care să-l ajute la împlinirea Legii divine, fiind călăuzit astfel într-o viață de neprihănire.

Aceasta este Evanghelia lui Pavel, așa cum este dezvoltată în prima parte a epistolei sale. Capitolele finale tratează aplicarea practică a Evangheliei la problemele în legătură cu poporul Israel și cu membrii Bisericii Creștine.

S. N.

LUCRĂRILE AGRICOLE DE PRIMĂVARĂ

Venirea primăverii, aduce pe prim plan problema lucrărilor agricole, lucrări ce sînt acum în plin sezon. Razele din ce în ce mai calde ale soarelui, recheamă la viață forțele latente ce se află sub brazda plină de sevă. Întreaga natură simte adierea caldă și plină de viață a soarelui.

Acum este momentul de a face „un lucru potrivit, la timpul potrivit”. Totul în jurul nostru așteaptă mîna harnică a muncitorului, pentru ca apoi și binecuvîntarea cerului să se poată revărsa, binecuvîntînd munca celui conștiincios, bine știind că cerul nu încurajează și nici nu binecuvîntează pe cei ce nu muncesc.

„Tot ce ai bun de făcut”, ne spune Sf. Scriptură, „fă la timp și cu toată puterea ta”. „Dimineața seamănă sămînța, și pînă seara nu lăsa mîna ta să se odihnească”.

Ogoarele trebuie pregătite a primi sămînța. Se termină arăturile ce nu s-au făcut în toamnă. Se procedează la grăparea sau tăvălugirea semănăturilor de toamnă. Ogoarele care sînt prea afîinate, se tăvălugesc pentru a uni pămîntul cu rădăcinile firelor de semănături, iar semănăturile de toamnă ce au pămîntul mai tare, se grăpează, pentru ruperea scoarței și pentru înfrățirea rădăcinilor.

O deosebită grijă trebuie dată selecționării semințelor ce vor fi însămînțate în primăvară, cum și a tratării lor. În toate lucrările ce le avem de făcut, pentru buna lor reușită, avînd în vedere faptul că fiecare regiune a țării își are caracteristicile și problemele ei specifice, e absolut necesar a lua legătura cu agronomul respectiv, pentru a putea să facem o lucrare temeinică spre a obține rezultatul pe care îl dorim.

În prima parte a lucrărilor agricole, după pregătirea ogoarelor, selecționarea și tratarea semințelor, se procedează la însămînțarea lor.

Se însămînțează grîul, orzul, secara, ovăzul, cum și bobul, mazărea, lîntea, trifoiul, muștarul, rapița, lucerna, inul, borceagul, etc., în pămîntul încă îmbibat de umezeala zăpezii.

În partea a doua, a campaniei de primăvară se pune porumbul, fasolea, bumbacul, sfecla, năutul, floarea soarelui etc.

Privirea noastră trebuie să fie îndreptată și către îngrijirea pășunelor. E necesar a se curăța de mușuroaie, mărăcini, pietre, după care se procedează la grăparea lor și unde este cazul, se împrăstie pe deasupra îngrășăminte chimice sau naturale.

În grădina de legume se îngrijesc bine răsadurile, și se pregătesc paturile calde. Începe semănarea ardeilor, roșiilor, vinetelor și castraveților timpurii. Se procedează la semănatul în cîmp a ridichiilor de lună, salatei, cepei de arpagic și rădăcinoaselor. Spre finele acestei luni se plantează varza, ceapa de sămînță, morcovii, etc.

Nici grădina cu pomi nu trebuie dată uitării. Se procedează la îndepărtarea cuiburilor de omizi. Se freacă scoarța pomilor, pentru îndepărtarea scoarței moarte de pe pomi. Se fac tăieturi de formare a coroanei. Se va căuta ca să se păstreze la rădăcina pomilor cît mai mult timp zăpada. Unde sînt pomi uscați se vor scoate și se va avea grijă ca ei să fie imediat înlocuiți cu alții tineri.

În apicultură, stupii se scot de la iernat. E necesar a se hrăni familiile slabe. Se va da cam 5 kg. de miere de familie. Să nu scăpăm din vedere nici îngrijirea atentă a animalelor de muncă. Ele sînt acelea care ne ajută și care contribuie la îndeplinirea cu succes a muncilor ce ne revin. Ele trebuie să constituie obiectul unui interes deosebit în

(urmare în pag. 16-a)

O NOAPTE PE LAC

Intr-o zi pe cînd o gloată, pe Isus L-a îmbulzit,
Și cînd El de oboseală și de trudă-a flămînzit,
Hotărît cu ucenicii într-o barcă-a Se urca,
Și în liniște cu dinșii, lacul mare-a-l traversa.

Pe cînd ei visleau cu toții și erau cu gîndul dus,
În a apei oglindire, și la-l soarelui apus..
Deodată fără veste s-a pornit pe lac în salt
O furtună fără seamăn dintr-al cerului înalt.

Adierea-n vijelie e schimbată, transformînd
Unda lină argintie în mari valuri spumegînd,
Valurile furioase peste ei se revărsau
Prețioasa-ncercătură s-o înghită încercau.

Ucenicii văd de-acuma că puterile-au hotar,
Și speranța-n a lor visle e cu totul în zadar.
Pradă apelor furtunii au simțit că vor cădea,
Iar de-acum-n orice clipă numai moartea-i
aștepta.

Dar deodată-n a lor minte trecu gîndul salvator:
Că în barca lor se află scumpul lor Mintuitor —
Repede ei alergară, fără preget a striga
La Isus ce de-oboseală într-un colț uitat dormea.

Doamne! — au strigat ei tare — scapă-ne!
de nu, murim ;
Ori nu-Ți pasă că-ntr-o clipă, toți putea-vom
să pierim ?
Domnul Se trezi din somnu-L. Iată-L între ei
El stă,
Cînd în noapte-un mare fulger, fața Sa o lumină.

El ridică a Sa mină peste marea ce mugea :
„Taci! Fii liniștită“ — zise, „Orice val și vînt să stea“
Valurile-L ascultară; vîntul groaznic a-ncetat,
Rușinate de-a lor faptă în adînc s-au cufundat.

Norii negri ce-nainte, pe deasupra adunați
Îngroziră ucenicii, acum iată-i resfirați.
Incurînd apăre luna, pe seninul cer lucind,
Iar pe boltă mii de stele luminoase se aprind.

E. ARTINIAN

ÎNSEMNĂTATEA NUMELOR DIN BIBLIE

Abiel — Dumnezeu părintele meu.
Abdon — slujitori.
Abia — tatăl meu.
Absalom — părintele păcii.
Aaron — cel luminat.
Abraam — tatăl multor neamuri.

CÎND DOMNUL VA VENI...

Cînd Domnul slavei va veni,
Atunci, cînd nimeneu nu știe,
În turma Lui ne va găsi
Cîntînd un imn de bucurie...

Cînd Domnul slavei va veni
Din cer la judecata mare,
În turma Lui ne va găsi
Cu ochii ridicați în zare...

Cînd Domnul slavei va veni
Cu îngerii a doua oară,
Noi vom cînta, căci vom găsi
În cer o nouă primăvară.

C. GORAN

Ș T I Ț I ?

1. Numiți cetatea finicilor.
2. Ce înseamnă patriarh ?
3. Unde este vorba de muntele Abarim ?
4. Știți cum s-a numit al doisprezecelea judecător al lui Israel ?
5. Știți cine este Abed-Nego ?
6. Al cui bunic se numea Abiel ?
7. Știți unde se amăneste în Biblie de insula Creta ?
8. Știți cum se numește muntele unde a murit Aaron ?

DESPRE LUCRĂRILE AGRICOLE DE PRIMĂVARA

(continuare din pag. 15-a)

cea ce privește grija pe care să le-o purtăm.
Hrana potrivită și substanțială le va face capabile a ne ajuta la rîndul lor.

Iată pe scurt numai unele din lucrările ce stau în fața gospodarului în acest nou sezon de lucru. Desigur că fiecare la rîndul său cunoaște problemele gospodăriei sale mai în amănunt și el și le va rîndui de așa fel încît lucrul său să aducă binecuvîntarea cerului.

Ca niște creștini devotați, să ne facem cu credințioșie datoria noastră, fiind un bun exemplu pentru toți, în ceea ce privește credința noastră, dar și lucrul mîinilor noastre.

Atunci binecuvîntarea Domnului se va revărsa cu prisosință asupra ogoarelor și gospodăriilor noastre.

RED.